

מהלך בדרך והגיע לבורגן הראשון ואכל שם ושתה שם והגיע לבורגן השני ואכל שם ושתה שם ולן שם, כך למה הוא מתנה על העולה (ויקרא ו ב) ^{12.48567} (להיא העולה) (שם) זאת תורת העולה, אלא מלמד שהעולה כולה כליל לאישים. כבשים בית שמאי ובית הלל, בית שמאי אומרים כבשים שהן כובשין עונותיהן של ישראל כמה דאת אמר (מיכה ז יט) ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו. ובית הלל אומרים כל דבר שהוא נכבש סופו לצוף, אלא כבשים שהן מכבסין עונותיהם של ישראל כמה דאת אמר (ישעיה א יח) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. בן עזאי אומר כבשים בני שנה שמכבסין עונותיהן של ישראל ועושין אותן כתינוק בן יומו. שנים ליום ^{12.48567} בגלל היום, שנים ליום פרקליט ליום ^{12.48567} לאותו היום שנאמר (מלאכי ג יז) והיו לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עושה סגולה. (בפסיקתא ליתא, ולא ידעתי מקור המאמר וגם באורו שהוא לפי פשוטו מתמיה) (עולת תמיד אמר ר' יודן בר רבי סימון שני תמידין היו ישראל מקריבין בכל יום היו מרכיבין אותן על גבי הגמל והיו רגליהן נוגעות לארץ).

[כח, ו] שנים ליום ^{12.48567} שיהא יודע איזה נשחט בשחרית ואיזה נשחט בין הערבים. עולת תמיד [א"ר יודן מעולם] לא לן אדם בירושלים ובידו עון, הא כיצד תמיד של שחר היה מכפר על עבירות שנעשו בלילה, תמיד של בין הערבים היה מכפר על עבירות שנעשו ביום, מכל מקום לא לן אדם בירושלים ובידו עון ומה טעם (ישעיה א כא) צדק ילין בה צדיק ילין בה. (איוב לו כג) שדי לא מצאנוהו שגיא כח לא מצינו כח גבורתו של הקב"ה לבא ^{12.48567} בטרחות על ישראל כו' וכיון ששמע משה התחיל משבח (תהלים קמד טו) אשרי העם שככה לו וגו' (שם קמו ה) אשרי שאל יעקב בעזרו.

(מנחות נב ע"א) תנו רבנן פר העלם דבר של צבור ושעירי עבודה זרה בתחלה מגבין להם דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר מתרומת הלשכה הן באין.

תניא את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו. לרבות פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז שבאין מתרומת הלשכה דברי רבי שמעון. צו, מיד בשעת מעשה ולדורות (כתוב ברמז שע"ז).

קרבני. (ספרי) זה הדם, לחמי ^{12.48567} אלו אימורים. אתה אומר קרבני זה הדם לחמי אלו אימורים או אינו אלא קרבני אלו אימורים לחמי זה הדם, תלמוד לומר (ויקרא ד) והקטיר הכהן אותם

המזבחה (לחם) [על] אשי ה' וגו' הא אין עליך לומר כלשון האחרון אלא כלשון הראשון קרבני זה הדם לחמי אלו אימורים. לאשי אלו קמצין ולבונה. ריח ניחוחי אלו בויכי לחם הפנים. תשמרו שלא יביא אלא מתרומת הלשכה. תשמרו שיהיו כהנים ליום וישראלים עומדין על גביו.

תניא בן בג בג אומר מנין לתמיד שטעון בקור (כתוב לעיל ברמז קצ"ה).

(תמורה כט ע"א) אמר רבי טובי בר מתנה אמר רבי יאשיה מנין למוקצה מן התורה שנאמר תשמרו להקריב לי במועדו כל שעושין לו שימור, מתקיף לה אביי אלא מעתה אייתית אימרא דצומא ולא עביד ליה שימור הכי נמי דאסור למיקרב, א"ל אנא תשמרו להקריב לי קאמינא לי ולא לאדון אחר ואיזהו אדון אחר שמקריבין לו הוי אומר זו עבודת אלילים. אמר [רבא בר] רב אדא כו' אין מוקצה [אסור] אלא עד שיעבדו בו, עולא אמר רבי יוחנן עד שימסרוהו לכהניהם, אמר רבי יוחנן עד שיאכילוהו כרשני עבודת אלילים, פרשינא טעמא דעולא ולא מסירה גרידתא הוא דקאמר עולא, אלא עד שיאכילוהו כרשני עבודת אלילים, תני רבי חנניה משמיה דרבי יוחנן אין מוקצה אסור אלא עד שיעשו בו מעשה, הוא תני לה והוא אמר לה עד שיגזו ויעבדו בו.

ואמרת אליהם. (ספרי) ^{12.48567} אזהרה לבית דין. זה האשה אשר תקריבו לה' שנים ליום. (יומא סב ע"ב, תמיד לא ע"ב) שמעון בן עזאי אומר כנגד היום, אתה אומר כנגד היום או (שנים) [חובת] היום כמשמעו, ת"ל [כח, ד] את הכבש אחד תעשה בבקר וגו', מה תלמוד לומר שנים ליום, כנגד יום, מכאן אמרו תמיד של שחר היה נשחט על קרן (מזרחית צפונית) [צפונית מערבית] נתון על טבעת שניה, ושל בין הערבים היה נשחט על קרן (מערבית דרומית) [מזרחית צפונית] נתון על טבעת שניה שאמרה תורה ליום כנגד יום. את הכבש אחד (כתוב בגליון של ויעקוד את יצחק בנו).

(מנחות סה ע"א) (רבי ישמעאל) מריש ירחא דניסן ועד תמניא ביה איתוקם תמידא דלא למיספד בהון שהיו צדוקין אומרים יחיד מתנדב ומביא תמיד, מאי דרוש דכתיב את הכבש אחד

זית רענן

מב כל הלילה. מג פירוש בגין היום שיכפר להם ביום. תד היינו לימות המשיח. מו בשעת הפרשה יהיה לשמה. מו שלא צוה להקריב מחית היער. מז החלבים. מח שיכופו לצבור להביא תמידין.